

Nr 82.

Av herr **Adolfsson**, om åtgärder i syfte att med inkomstskatte-
eftergift införa ett skattestopp från den 1 januari 1952.

En av våra viktigaste uppgifter just nu och under en avsevärd tid framåt är att återställa svenska kronans anseende och värde inom och utom landet. Detta sker ju enligt sakkunskapens mening, som dock skiftar icke blott från tid till annan, utan även mellan olika företrädare, genom att vi återigen få en balans mellan tillgång och efterfrågan, mellan sysselsättning och arbetskrafttillgång, mellan produktion och konsumtion, mellan sparande och investeringar, mellan köpkraft och tillgång till varor och tjänster m. m. Förtroendet för penningvärdet kan endast stärkas, om staten föregår med gott exempel och underlåter stegringar i skatter och avgifter och tillämpar större effektivitet och mindre byråkrati inom departement, förvaltningsorgan och affärsdrivande verk.

I nuvarande läge är det också angeläget att öka produktionen och därigenom också nationalinkomsten. Om detta skall bli möjligt fordras det dock, att de produktionshöjande faktorerna stimuleras genom att vinsten av produktionsökningen i största möjliga utsträckning stannar hos företagarna och arbetstagarna liksom hos det riskvilliga kapitalet.

De höga skattesatserna och många skatteformerna ha medfört ett skatte-tänkande, som på ett skrämmande sätt påverkat svenska folkets ekonomiska handlande och medfört ett slöseri och missriktade investeringar, som kostat nationalhushållet fantastiska belopp och som i hög grad medverkat till den alltmer accelererande inflationen. De höga skattesatserna ha i hög grad motverkat sparandet. Det svenska folket har förlorat tron på sparsamhetens välsignelse.

En väg ur eländet, som tilltager med varje dag, har angivits vara ett ökat sparande, vilket vitsordas av alla. Man har redan diskuterat tvångssparande i en eller annan form. Några utarbetade förslag ha dock icke framlagts.

Fråga är dock om statsmakterna icke borde på ett eller annat sätt stimulera till nysparande, dock givetvis under förutsättning att den ekonomiska politiken bedrivs i den riktningen, att förtroendet för penningvärdet kan återställas. Om detta kan ske, vore det lämpligt att undantaga från inkomstskatten det nysparande, som sker under de närmaste beskattningsåren. Jag vill därför föreslå något som jag vill kalla skattestopp för att på så sätt stimulera det frivilliga sparandet. Detta skulle då också bli ett inflationsstopp. Detta skattestopp skulle innebära, att stat, landsting och kommuner få försöka klara sig med ungefär samma skatteunderlag och samma inkomster efter den 1 januari 1952, som de hade 1951, och för att stimulera pro-

duktionen och sparandet skulle då för de enskilda detta innebära, att av den merinkomst, som man kan uppnå på grund av ökad arbetsinsats, mera övertidsarbete, bättre skött företag osv., den del som sparas blir skattefri.

Den praktiska utformningen kan måhända varieras. Den enklaste metoden torde väl vara att undantaga från inkomstbeskattning de belopp, som av redovisad merinkomst i jämförelse med 1951 insatts å spärkonto i bank, vilken insättning givetvis förräntas och frigöres när det ekonomiska läget det tillåter och senast inom förslagsvis tre år efter insättningen. Vid uttag från spärkonto efter föreskriven tid skulle dessa pengar naturligtvis fortfarande vara fria från inkomstskatt. Förpantning — och tagande i mät — av spärkontoinsättning skulle också förbjudas.

Under åberopande av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning i syfte att till höstriksdagen 1951 framlägga ett förslag till åtgärder i syfte att med inkomstskatteeftergift införa ett skattestopp från den 1 januari 1952.

Stockholm den 23 januari 1951.

Holger Adolfsson.
